

ZAMYŠLENÍ K PRVNÍMU ČTENÍ

Druhá kniha Makabejských popisuje hrůzné události kolem roku 167 př. Kr. spojené s nadvládou syrského krále Antiocha IV. Epifanese, který se pokusil vymýtít židovskou víru zavedením řeckého kultu. Děj čtení předznamenává protisyrské povstání Makabejských. Text však čteme pro vzácnou zmínku o víře ve vzkříšení! (Pramen: vira.cz)

Přihodilo se, že zajali sedm bratrů s jejich matkou. Král je dal mrskat biči a volskými řemeny, aby je přinutil jíst zakázané vepřové maso. Jeden z nich, který se stal jejich mluvčím, řekl: „Co se nás ptáš a o čem se chceš od nás poučit? Jsme odhodláni spíše zemřít než překročit božské zákony otců.“ Druhý pak v poslední chvíli řekl: „Ničemo, bereš nám přítomný život, ale král všehomíra vzkřísí nás k věčnému životu, protože umíráme za jeho zákony.“ Po něm byl týrán třetí. Když ho požádali, aby vyplázl jazyk, který mu chtěli uříznout, nebojácně vztáhl ruce na oheň a neohroženě řekl: „Dostal jsem je z nebe, ale kvůli Božím zákonům se o ně nestarám a doufám, že je znovu od něho obdržím.“ Sám král a jeho družina žasli nad duševní silou jinocha, který se vůbec nestaral o bolesti. Když zemřel, dali se do stejného mučení a týrání čtvrtého, který krátce před smrtí řekl: „Je dobré být poslán na smrt od lidí, když můžeme doufat od Boha, že znovu budeme od něho vzkříšeni. Pro tebe však vzkříšení k životu nebude!“ (2 Mak 7,1-2,9-14)

EVANGELIUM

K Ježíšovi přistoupilo několik saduceů, kteří tvrdí, že není vzkříšení, a otázali se ho: „Mistře, Mojžíš pro nás ustanovil: 'Zemře-li někomu bratr, který měl manželku, ale byl bezdětný, ať si tu manželku vezme jeho bratr a zplodí svému bratru potomka.' Bylo tedy sedm bratrů. První se oženil a zemřel bezdětný. Ženu si vzal druhý a třetí a stejně tak všech sedm, nezanechali však děti a zemřeli. Nakonec zemřela i ta žena. Kterému z nich bude tedy ta žena náležet při vzkříšení? Vždyť ji mělo za manželku všech sedm!“ Ježíš jim řekl: „Lidé tohoto světa se žení a vdávají. Ale ti, kdo budou uznáni za hodné dosáhnout onoho světa a vzkříšení z mrtvých, nebudou se ženit ani vdávat. Už přece nemohou zemřít, jsou totiž rovni andělům a jsou syny Božími, neboť mají účast na vzkříšení. A že mrtví budou vzkříšeni, to naznačil i Mojžíš ve vyprávění o hořícím keři, když nazývá Pána 'Bohem Abrahámovým, Bohem Izákovým a Bohem Jakubovým'. On přece není Bohem mrtvých, ale živých, neboť všichni žijí pro něho.“ (Lk 20,27-38)

MODLITBA ZA SEBE V NEMOCI

Můj Pane, ty jsi největší lékař.

Obracím se k tobě ve své nemoci a prosím tě o pomoc.

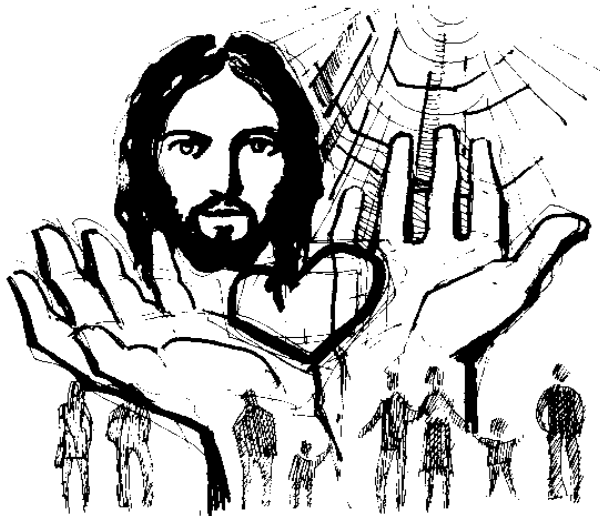
Vlož na mne ruku, jako jsi to dělával v dávných časech,

ať do mne vstoupí tvé zdraví a pokoj.

Odevzdávám se do tvé péče a ujišťuji se ve víře,

že i nyní mě tvá zázračná milost opět uzdravuje

a posiluje.

Odpocinutí věčné dej zemřelým, Pane,
a světlo věčné ať jim svítí.
Ať odpocinou v pokoji. Amen.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Hledáš-li Boha, a přitom nevíš, kde začít, uč se modlit a snaž se o to denně. (sv. Matka Tereza z Kalkaty)
- Ne všichni svatí se vyznačovali stejným druhem svatosti. Jsou mezi nimi takoví, kteří by nedokázali žít společně s jinými svatými. Ne všichni se ubírají toutéž cestou. Ale všichni docházejí k Bohu. (sv. Farář Arský)
- Naděje není nic jiného než důvěra v nekonečnost Boží lásky. (bl. Charles de Foucauld)

VÁCLAV č. 40. (2016)

6.11.2016

32. neděle v mezidobí

Týdeník

Římskokatolická farnost
sv. Václava v Lovosicích

Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice

webové stránky:

farnostlovosice.cz

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE

Út – v 16.30

St – v 16.30

Čt – v 7.30

Pá – v 16.30

Ne – v 9.00

SULEJOVICE

Ne – v 10.30

MILEŠOV

Pá – v 9.00 (zámecká kaple)

VELEMÍN

So – v 10.00 **12.11. poutní Mše sv.**

LUKAVEC

Út 8.11. 2016 v 15.30

Út - Modlitební skupina od 15.30

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 6.11. 2016 v 9.00 za † manžela Antonína a † rodiče
Sulejovice **v 10.30** na dobrý úmysl

Út 8.11. 2016 na dobrý úmysl

St 9.11. 2016 za † rodinu a duše v očistci

Čt 10.11. 2016 za † rodiče

So 12.11. 2016 poutní Mše svatá ve Velemíně

Ne 13.10. 2016 v 9.00

Sulejovice **v 10.30**

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

216. Jakým způsobem je Ježíš přítomen v eucharistii?

Ježíš je ve svátosti eucharistie přítomen tajemným, avšak skutečným způsobem. Kdykoliv církev plní Ježíšovo pověření: „Čiňte to na mou památku“, láme chléb a podává kalich, právě v té chvíli se uskutečňuje totéž, co se událo tehdy: Ježíš Kristus se skutečně obětuje za nás a my na něm máme skutečně podíl. Jedinečná a neopakovatelná Ježíšova oběť na kříži se zpřítomňuje na oltáři; naplňuje se tak dílo našeho vykoupení.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

12. listopadu – pam. sv. Josafata, biskupa a mučedníka

Narodil se asi roku 1580 nebo o něco později, ve Vladimíru na Volyňsku, v dnešní západní Ukrajině, necelých 15 km od hranice s Polskem. Rodiče, zchudlý šlechtic i prosperující obchodník Gabriel a Marina, byli pravoslavného vyznání a při sv. křtu dali synovi jméno Jan. Prvního vzdělání se mu dostalo doma, později (asi r. 1596) ho otec poslal do učení ve Vilně (Vilnius) chtěje z něj mít obchodníka. V té době se tam bojovalo proti sjednocení s katolíky, neboť na synodu v litevském Brestu vznikla unie s římským apoštolským stolcem. Jan ve Vilně navštěvoval řeckokatolický chrám a připojil se k unii.

Byl člověkem modlitby a obchodnická profese ho nepřitahovala. V roce 1604 vstoupil do basilánského kláštera Nejsvětější Trojice ve Vilně a přijal řeholní jméno Josafat. Roku 1609 byl vysvěcen na kněze a v roce 1613 se stal igumenem (představeným kláštera) v Betyňj. V dalším roce byl ustanoven archimandritou (vyšším řeholním představeným) ve Vilně, neboť vynikal mimořádným nadáním, zbožným životem i aktivitou v literární činnosti. Modlitbami a kajícími skutky chtěl vyprosit sjednocení s odloučenými bratry. Jeho kázání měla za následek mnoho obrácení, proto začal být nazýván „lupič duší“ nebo „dušechvat“, od jiných „bič na rozkolníky.“ Od roku 1618 působil v postavení arcibiskupa v běloruském Polocku. Celý jeho život, od připojení se k unii s římským apoštolským stolcem, je poznamenán úsilím o sjednocení církví. Zemřel mučednickou smrtí přibližně ve 43 letech.

9. listopadu – svátek Posvěcení lateránské baziliky

10. listopadu – pam. sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve

11. listopadu – pam. sv. Martina, biskupa

13. listopadu – 33. neděle v mezidobí

PODOBENSTVÍ O KŘÍŽI

(Andrew Armstrong)

Všichni lidé, kteří žili, se shromáždili před Božím trůnem. Byl to zachmuřený zástup. Každý si měl na co stěžovat, takže začalo všeobecné reptání. Co si to jen Bůh vůbec myslí?

Jedna skupina byli samí Židé, kteří trpěli pronásledováním. Někteří zemřeli v plynových komorách a koncentračních táborech – ti mručeli: Jak by mohl Bůh vědět o utrpení, jímž prošli? V další skupině byli otroci – černí muži a ženy s vypáleným znamením na čele, nesčetný dav těch, kdo museli snášet urážky z úst bílých, kteří si říkali „Boží lid“. Co by mohl Bůh vědět o jejich bídě? Stály tam dlouhé řady uprchlíků vyhnaných ze své země – lidé bez domova, kteří neměli kam složit hlavu. Pak tam stáli chudí, kteří nikdy na světě neměli na víc než na nejnutnější. Byli tam nemocní a trpící všeho druhu, stovky skupin, každá se svou stížností proti Bohu. Co mohl Bůh vědět o tom, co všichni tito lidé museli snášet?

Každá skupina si zvolila vůdce a ustanovila komisi, aby vedla při proti samotnému Všemohoucímu. Místo aby Bůh soudil je, začali ono soudit jeho. A verdikt zněl: ať je Bůh odsouzen k životu ne zemi jako člověk bez jakýchkoli záruk, které by chránili jeho božství. Toto byl podrobný rozsudek:

Ať se narodí jako Žid. Ať se narodí chudý. Ať je zpochybněna legitimita jeho narození. Ať se musí lopotit a dřít bídu, aby poznal, co je to tíseň. Ať ho jeho vlastní lidé odvrhnou. Jeho přáteli ať jsou ti, kterými druzí pohrdají. Ať ho jeden z nich zradí. Ať je nespravedlivě obviněn a souzen zaujatou porotou, rozsudek smrti ať vynese zbabělí soudce. Ať je opuštěn přáteli a pozná, co je to být naprosto sám. Ať je mučen a zemře v rukou svých nepřátel.

Jakmile každá skupina oznámila svůj výnos proti Bohu, dav ta slova vždy odměnil souhlasným rykem. Když skončila poslední řeč, vřava byla téměř ohlušující... Každý se obrátil k trůnu. V té chvíli však

celé nebe naplnilo užaslé, kající ticho. Protože tam, kde bývá trůn, bylo teď vidět kříž.

HISTORIE KOSTELA SV. VÁCLAVA V LOVOSICÍCH

na pokračování

Římskokatolická farnost Lovosice (lat. *Lobosicium*) je územní společenství římských katolíků v Lovosicích a okolí. Farnost organizačně spadá do litoměřického vikariátu, který je jedním z deseti vikariátů litoměřické diecéze.

Nejstarší písemný doklad o duchovní správě lokality Lovosice pochází z roku 1057, kdy ji měla v držení litoměřická kapitula. Před rokem 1248 zde byla již plebánie (duchovní zpráva, trvalý pobyt kněze). Lovosické matriky byly vedeny od roku 1629.

Kostel svatého Václava v Lovosicích se poprvé písemně připomíná ve smlouvě z roku 1248, kdy od Jindřicha Hrona z Lípy získal Litoměřický občan Hertwig právo rozdělování pozemku v lánech. Kostel obdržel jako věnování jeden lán a jako desátek, jeden dřež žita z každého lánů.

Roku 1394 byl bratry, Petrem a Erhardem ze Skalky založen vikariát. Zapůjčené právo nadace využívali ještě v roce 1415 cisterciáci z Altzellu v Míšni.

Bývalí menší dřevěný kostelíček sv. Václava v Lovosicích, s oddělenou dřevěnou zvonící kdysi stával uprostřed hřbitova. Jelikož starý dřevěný kostelíček již nestačil pojmout vzrůstající počet věřících, byla jeho přestavba nevyhnutelná.

(Připravil Martin Brůža)

POBOŽNOSTÍ NA HŘBITOVECH:

Sulejovice (u kostela) – Ne 6. listopadu v 10.30

Prackovice n. L. – Ne 6. listopadu v 14.00

Lukavec – 8. listopadu v 15.00

Sbírka z 30.10. vynesla 2. 790,- Kč. Děkujeme.